

zastupitelstva i prostí občané, ať už do sebe toto smýšlení nasákli nebo ne. Věřící musí odhalovat a odstraňovat své skvrny, které je ze smýšlení světa zasáhly, a ve vhodné chvíli ukázat svému okolí, že křesťanský přístup poskytuje kvalitnější a trvalejší ovoce.

Dušičkové odpustky

Podmínky pro získání odpustků v dušičkovém období?

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Co to odpustky jsou? Jak jimi lze pomoci zemřelým? Jak lze odpustky získat?

O odpustcích pojednává Katechismus katolické církve v článcích 1471 - 1479 a 1498. V článku 1471 se píše, že nauka a praxe odpustků je v církvi úzce spojena s účinky svátosti pokání (zpovědi).

Odpustek znamená, že se před Bohem odpouští časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena; je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým.

Článek 1479 Katechismu katolické církve potom hovoří o přivlastnění odpustků duším v očistci: Protože zemřelí věřící, kteří se očisťují, jsou také členy téhož společenství svatých, můžeme jim pomáhat, mimo jiné tím, že pro ně získáváme odpustky, aby byli zproštěni časných trestů, které si zasloužili za své hříchy.

Mrtví Jan Skácel

Stále jsou naši mrtví s námi
a nikdy vlastně nejsme sami

A přicházejí jako stíny
ve vlasech popel kusy hlíny

Tváře jakoby vymazaně
a přece se jen poznáváme

Po chrpách které kvetly vloni
slabounce jejich ruce voní

Tiše mne zdraví jako svého
hrbáčka času přítomného

zhudebnil Hradišťan
<https://youtu.be/WfjFMC9I3cc>

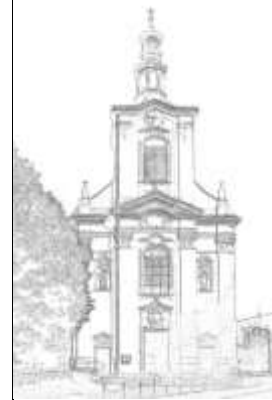
"SPĚCHEJME MILOVAT LIDI, PROTOŽE RYCHLE ODCHÁZEJÍ".

To jsou moje oblíbená slova od polského básníka Jana Twardowského. A když jsem nad tou větou přemýšlel, přišel jsem ke krásnému poznání. Že když jednou budeme na konci, budeme bilancovat, tak nás nebude mrzet to, co jsme udělali špatného, pokud jsme dokázali říct: omlouvám se, sorry, nechtěl jsem, odpust'. Ale to, co nás bude mrzet je to, že jsme mohli milovat a nemilovali, mohli pomáhat a nepomáhali, mohli odpuštit a neodpuštili. Tak ať nám příležitost pomáhat, milovat, odpuštit, nikdy neuteče...

Přeji všem pokojný dušičkový čas !!! (Zbigniew Czendlik)

VÁCLAV Č. 27 (2019)
3. 11. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

31. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne - v 9.30

Út - 17.30

St, Čt - 8:00

Pá - v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci	Lukavec
2. ne v měsíci	Medvědice
3. ne v měsíci	Sulejovice
4. ne v měsíci	Velemín
5. ne v měsíci	-----

Mše DD Milešov

Pá - 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 - 15:30 a 15:30 - 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

Aktuality:

- Mše svaté, které si přejete odsloužit za své úmysly, se zapisují v sakristii.
- **Škola Křesťanského Života a Evangelizace** Svaté Marie z Nazaretu Matky Církve
Praze 15 - 17.11. 2019, podzimní víkend
Škola se uskuteční v prostorách farnosti Panny Marie Sněžné v Praze. (Václavské náměstí)
Příspěvek za víkend (strava) je 600,-

<http://skolamarie.cz/homepage/skola/praha>

Farnost dnes a zítra - Jaromír Neugebauer

Kapitola 2. Ústřední pojmy

V církevní mluvě se poslední dobou objevila řada pojmů, které se dříve nepoužívaly a jsou pro obnovu farnosti mimořádně důležité. Kromě toho mají v různých souvislostech poněkud posunutý smysl, jiná slova se zase nyní používají v určitém kontextu v jiném významu než dříve. Proto je důležité uvést, co tato slova budou znamenat zde.

Boží lid

O Božím lidu se mluví v dokumentech II. vatikánského koncilu velmi často. V konstituci *Lumen gentium* se v článku 9 ztotožňuje Boží lid s církví: „... nový Izrael, který v tomto čase jde a hledá své budoucí, trvalé město, je nazýván Kristovou církví“, stejně jako v AA 2. Ale v LG 13 se píše: „K této katolické jednotě Božího lidu ... jsou povoláni všichni lidé. Různým způsobem k ní patří anebo jsou k ní zaměřeni jak věřící katolíci, tak ostatní věřící v Krista, tak konečně všichni lidé bez výjimky, kteří jsou Boží milostí povoláni ke spáse.“ Pojem Boží lid budeme používat ve smyslu celá církev, tedy její hierarchická i laická část. Pojem Boží lid je v současném sebechápání církve zvlášť důležitý.

Pro náš cíl je také důležité, že „Boží lid žije ve společenstvích, především diecézních a farních, a v nich se jistým způsobem projevuje viditelně“ (AG 37).

Společenství

V dekretu PO článku 6 je uvedeno: „Úřad pastýře však není omezen na péči o věřící jako jednotlivce, nýbrž je mu vlastní také vytváření pravého křesťanského společenství. Duch společenství, má-li se pěstovat náležitě, musí zahrnovat nejen místní církev, nýbrž i církev všeobecnou.“ Společenství zde znamená sounáležitost, duchovní těsné spojení. Vědomí, že všichni tvoříme jedno tajemné tělo, jíme z jednoho Těla, spojuje nás jeden Duch a máme společného Otce, je jedním ze základů víry.

Výstižně vyjádřil důležitost společenství již sv. Řehoř Nazíánský (330-390), učitel církve: „Nikdo nežije sám a nikdo sám nevěří“. Ve společenství se lidé vzájemně podpírají jak ve svých nejrůznějších osobních starostech a potřebách, protože „jedni nesou břemena druhých“ (viz Gal 6, 2), tak se utvrzují i ve víře využíváním darů, které k prospěchu ostatních od Boha dostali.

Církevní autorita nemá na mysli pouze společenství celé farnosti, ale také menší skupiny lidí, kteří „se znají jménem“ a žijí jedinou vírou jako dobří přátelé. „Aby se všechny tyto farnosti staly skutečnými křesťanskými

obcemi, musí se příslušné místní církevní autority snažit ... podporovat základní malá, tzv. živá společenství, v nichž si věřící mohou vzájemně zvěstovat Boží slovo a uskutečňovat je ve službě lásky. Tyto obce společně se svými pastýři jsou pravou konkretizací církevního společenství a centrem evangelizace.“ (ChfL 26)

Spolupráce a spoluodpovědnost

Oba tyto pojmy jsou pro život v církvi také nové. Zdůrazňují se na všech úrovních: papež s biskupy, biskupové s kněžími i kněží s laiky (ChD 2 a 28, PO 9). Dokumenty nezapomínají ani na spolupráci mezi biskupy, mezi kněžími a mezi laiky (ChD 5, PO 8, AA 18). Protože má celá církev společné poslání, má i společnou odpovědnost, každý podle své míry začlenění (AA 20, AG 21). Odpovědnost za farnost tedy neleží jen na duchovním správci, ale je rozložena na všechny, ať si to uvědomují nebo ne. Působení církve ve světě je v současném lidstvu tak naléhavé, že jen práce všech může odvrátit katastrofu. Proto po celé toto století sílí ve výročích papežů důraz kladený na spolupráci a tedy i spoluodpovědnost všech: „Práce, kterou všichni na vinici Páně musí vykonávat, je tak veliká, že nezůstává místo pro nečinnost.“ (ChfL 3)

Jednota

V Novém zákoně se o jednotě mluví často, hlavně sv. Jan a sv. Pavel (např. 1 Kor 1, 10). Sjednocení s Boží vůlí, jednota smýšlení mezi věřícími, jednota s pastýři, to má být důsledek jednoho křtu, jednoho Ducha a jednoho Chleba (srv. LG 13, UR 2, LG 11). Jednotu musíme odlišit od uniformity, naopak skutečná jednota podporuje svéráznost a různost (GS 54). Jednota dosažená jakýmkoli násilím je parodií na jednotu, jakou má církev na mysli. Snaha o jednotu musí vyrůstat z lásky. Má se projevovat v rodině, v obci, v církvi, mezi křesťany a v celém lidstvu (LG 13, UR 1). V této souvislosti je důležitá inkulturace církve v různých prostředích světa (např. AG 15). Jenom při vnímání učení církve podle místního nebo osobního duchovního milieu je zajištěna jednota obsahu víry.

Dialog

O dialogu se v koncilních dokumentech hovoří v souvislosti s komunikací uvnitř církve, s ostatními křesťany a s celým světem (GS 92, UR 4, 9, 11 a další). Dialog má být spojením otevřenosti s úctou k druhému. Tak má také vypadat každé setkání ve farnosti. Při rozhovoru máme někdy snahu prosadit svou představu se vším všudy, používáme nečestných prostředků a dobrou vůli vidíme jen u sebe. Jádrem chyb je představa, že máme celou pravdu a náš protivník, ne-li nepřítel, se zcela mýlí.

Jako křesťané máme před sebou vidět partnera dialogu, který se na sporný předmět často dívá také správně, ale odjinud, a můžeme se tedy vzájemně obohatit. Na rozhovoru si také můžeme nejlépe ověřit, jak jsme na tom s láskou k bližním.

Dialogu se musíme stále učit, aby pýcha a sobectví v nás stále slábly. K této snaze patří i sebevýchova v umění vnímat, co vlastně partner říká, nepodsouvat mu myšlenky, které nemá, a nepřenášet do mozku své úvahy nad řečeným, ale to, co skutečně bylo řečeno. Psychologové tvrdí, že registrujeme asi z čtvrtiny to, co slyšíme, a tři čtvrtiny jsou naše úpravy a přídavky.

Dialog však není jen technika hovoru, má se stát součástí životního stylu, založeného na lásce. Jinak by nepřinesl tolik ovoce, kolik by mohl.

Plánování

Plánování v životě farnosti není stejné jako plánování v profánní oblasti, i když má řadu společného. Jednoduchým plánem je již např. pořádek bohoslužeb, v osobním životě pak pravidelná sv. zpověď. Je však možné plánování rozšířit. Protože pokud se budeme snažit o změnu stavu farnosti, stanovíme si nutně určité cíle. Bez plánování vznikne spontánně řada akcí, které k tomuto cíli nepřivádějí, někdy ho mohou i zamlžit. Pak se věnují síly na něco sice dobrého, ale pro náš cíl neproduktivního. Cíl se odsouvá a to zbavuje lidi motivace. Tím, že si stanovíme plán a kontrolujeme jeho plnění, zjistíme také, na co stačíme a s čím nemůžeme počítat. Tak si postupně ověříme, jsme-li na cestě, na níž nás chce Bůh mít.

Svět

Ve způsobu vyjadřování Nového zákona je svět prostředí, které působí proti Božím záměrům, využívá k tomu své moci a za veškerou činnost stojí ďábel. Proto Písmo na mnoha místech vyzývá k odstupu, izolaci od světa (např. Kol 2, 20 nebo 1 Jan 2, 15). Když papež Jan XXIII. naopak vyzýval k „otevření oken do světa“, měl na mysli „jiný svět“. Poslední koncil je také často koncipován v tomto duchu. Svět stvořil Bůh a je v něm proto mnoho dobrého a je také plný lidí, kteří mají být spaseni. Křesťanský pohled na svět tvoří obě uvedené skutečnosti dohromady. Svět je Boží dílo, ale je nemocný a hříšný, a proto k takovému přichází Kristus: k němu a pro něj. Stejně se samozřejmě musí chovat i církev (tedy my všichni), neizolovat se od něho, ale od jeho smýšlení a lámat jeho nepřátelství pravdou a láskou.

Pro farnost je tedy „světem“ jednak svět sobectví, konzumu a násilí, jednak poslanci, členové místního